

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1SZa/3/2015                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 7015200536                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 18.06.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Igor Belko               |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:7015200536.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Jany Henčekovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: L. D., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom U., provincia L., štátna príslušnosť Indická republika, bez cestovných dokladov, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov, Bitúnková 14, 078 01 Sečovce, zastúpený: Mgr. Jaroslav Martiňuk, advokát, Branisková 7, 040 01 Košice proti odporcovi: Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru, 041 75 Košice - letisko, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. s. PPZ-HCP-P09-17-036/2015 zo dňa 09.04.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. mája 2015, č. k. 1Sp/24/2015-36, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. mája 2015, č. k. 1Sp/24/2015-36 potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

#### I.

##### Predmet konania

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. s. PPZ-HCP-P09-17-036/2015 zo dňa 09.04.2015, ktorým odporca podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil navrhovateľa dňom 09.04.2015 o 11,00 hod. v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak existuje riziko jeho úteku. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov účastníka konania zaistil na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre zabezpečenie jeho vycestovania na päť mesiacov, to je do 09.09.2015 s tým, že lehota začína plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení, pričom rozhodnutie je vykonateľné doručením a v zmysle § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov bol účastník konania dňom 09.04.2015 umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach.

Krajský súd k námietkam navrhovateľa vo svojom odôvodnení uviedol, že súd, viazaný pri svojom

rozhodovaní dispozičnou zásadou v zmysle § 2501 O.s.p., sa zaoberal odvolacími námietkami navrhovateľa, ktorý namietal zaistenie ako také, zároveň namietal aj dĺžku zaistenia, pričom zdôrazňoval obavy navrhovateľa o život, keďže tento sa musel zapájať do predaja drog s čím nesúhlasil a za čo bol fyzicky insultovaný a vyhrážali sa mu obetovaním Kalí, čo považoval za vážny problém. Ďalej poukazoval na svoje náboženstvo, že je sikh, čo správny orgán vôbec nezisťoval, ako aj na nenávisť hinduistov voči sikhom a v tejto súvislosti ohľadne reálneho nebezpečenstva smrti poukazoval na článok z r. 2010. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súd zistil, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa, podaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu, nie je dôvodný.

Podľa názoru krajského súdu sa odporca vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal skutkovými okolnosťami, z ktorých vyvodil záver, že zaistenie navrhovateľa je potrebné z dôvodu § 88 ods. 1 písm.

a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého je policajt oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 ak existuje riziko jeho úteku. Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky (§ 88 ods. 2).

Súd poukázal na to, že správny orgán svojím rozhodnutím č. s.: PPZ-HCP-PO9-17-035/2015 zo dňa 09.04.2015 navrhovateľa administratívne vyhostil z územia SR na územie Indie, uložil mu zákaz vstupu na územie SR na dobu 3 rokov s tým, že lehota zákazu vstupu začína plynúť dňom vykonania administratívneho vyhostenia, neurčil mu lehotu a vycestovanie z územia SR a zároveň podľa § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, správny orgán vylúčil odkladný účinok odvolania proti rozhodnutiu. V dôsledku vylúčenia odkladného účinku sa predmetné rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa stalo vykonateľné dňom doručenia navrhovateľovi dňa 09.04.2015.

Následne správny orgán ako dôsledok administratívneho vyhostenia vydal predmetné rozhodnutie, ktorým zaistil navrhovateľa dňom 09.04.2015 na obdobie 5 mesiacov do 09.09.2015. V prípade navrhovateľa je splnená podmienka použitia inštitútu zaistenia podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov, keďže ohľadne navrhovateľa prebieha konanie o jeho administratívnom vyhostení, pričom sú dané dôvody uvedené v bode 1 § 88 ods. 1, teda ak v konaní o administratívnom vyhostení existuje riziko úteku navrhovateľa.

Podľa názoru súdu správny orgán správne vyhodnotil aj skutočnosť, že v prípade navrhovateľa existuje riziko úteku, pričom nie je tu len dôvodná obava, nakoľko navrhovateľ svojím konaním zo dňa 26.03.2015 túto dôvodnú obavu aj dokonal svojím pokusom o opustenie územia Slovenskej republiky.

Z uvedených dôvodov nepovažoval súd námietku navrhovateľa o nedôvodnosti využitia inštitútu zaistenia u navrhovateľa podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov za opodstatnenú. Správny orgán náležite vo svojom rozhodnutí odôvodnil z akého dôvodu využil v prípade navrhovateľa inštitút zaistenia v zmysle § 88 zákona o pobyte cudzincov a náležite sa vysporiadal aj s podmienkou, ktorú mu ukladá citované ustanovenie v bode 1 a to rizikom úteku navrhovateľa.

Krajský súd ďalej zdôraznil, že účastník konania sa navyše dopustil aj porušenia ustanovenia Článku 5 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc), stanovujúceho podmienky pre vstup a pobyt štátnych príslušníkov tretej krajiny, ktorých povinnosťou je mať platný cestovný doklad a mať platné vízum alebo povolenie na pobyt v prípade, ak sa od cudzinca vyžaduje. Po jeho navrátení z Veľkej Británie na územie SR (do Košíc) dňa 12.01.2015 v zmysle Dublinského dohovoru (a aj pod inou identitou pod akou bol riešený orgánmi na území SR) sa tento zdržiaval na území SR neoprávnene (§ 2 ods. 1 písm. f/ zákona o pobyte cudzincov) a bez platného cestovného dokladu, v dôsledku čoho bol uznaný vinným zo spáchania priestupku v zmysle § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a zároveň týmto konaním naplnil aj dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

K odvolacej námietke týkajúcej sa doby zaistenia krajský súd uviedol, že táto dĺžka bola riadne odôvodnená v súlade s platnou právnou úpravou, pričom táto sa počas celého zaistenia monitoruje, či je opodstatnená alebo nie, s poukazom na ust. § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov. Odporca

stanovil čas, dokedy sa nevyhnutne musia vykonať všetky opatrenia na reálne vykonanie administratívneho vyhostenia t. j. potvrdenie jeho totožnosti, komunikácia so zastupiteľským úradom štátu, ktorého je účastník konania štátnym príslušníkom, zabezpečenie náhradného cestovného dokladu a samotná realizácia administratívneho vyhostenia, pričom z praxe vyplýva, že kratšia doba by bola neefektívna na plynulé a bezproblémové vybavovanie všetkých náležitostí.

Krajský súd doplnil, že pokiaľ ide o vydanie náhradného cestovného dokladu, súdu je z jeho činnosti známe, že v prípade vydania náhradného cestovného dokladu štátneho príslušníka tretej krajiny je doba jeho vydania rôzna v závislosti od danej krajiny a v prípade krajiny ako je India je dĺžka zaistenia určená správnym orgánom adekvátne a určenie doby zaistenia v rozsahu 5 mesiacov nie je neprimerané.

Navyše zákonná dikcia tretej vety ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov upravuje oprávnenosť na zaistenie žiadateľa, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny, sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov.

Z uvedených dôvodov nebolo možné považovať námietky navrhovateľa týkajúce sa dĺžky doby zaistenia za opodstatnené, pretože tak dĺžka zaistenia, ako aj samotné skutkové okolnosti, ktoré viedli k tomuto zaisteniu, boli v súlade s platnou právnou úpravou, citovanou v napadnutom rozhodnutí.

Aj keď to navrhovateľ priamo nenamietal súd pokiaľ sa týka samotného zaistenia aplikovaného odporcom podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov poukázal na to, že odporca sa v prípade navrhovateľa zaoberal aj možnými alternatívami zaistenia podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, pričom súd skonštatoval, že správny orgán správne vyhodnotil aj tú skutočnosť, že v prípade navrhovateľa sa nemohli uplatniť alternatívy zaistenia podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko tento nemá na území SR žiadne rodinné väzby, jeho rodina (bratranec) je v Anglicku, nemá na území SR žiaden pobyt a ani dostatok finančných prostriedkov, pričom tieto skutočnosti ako správny orgán vo svojom rozhodnutí poukázal, vyplynuli jednak z vyjadrení navrhovateľa ako aj z Úradného záznamu o prehliadke osoby zo dňa 09.04.2015 a Lustračnej tabuľky zo dňa 09.04.2015. Správny orgán teda dospel k správne záveru, že navrhovateľovi nemôže uložiť povinnosť v zmysle citovaného paragrafu, nakoľko tento by svoju povinnosť uloženú odporcom nevedel reálne splniť, resp. vykonať.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku, že navrhovateľ má obavu o život v dôsledku možnej smrti z dôvodu predaja drog, ako aj z dôvodu vyhrážania Kalí, krajský súd poukázal na to, že zo Zápisníc o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 ods. 1 zák. 71/1967 Zb. zo dňa 12.01.2015 ako aj 09.04.2015, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu vyplýva, že tieto skutočnosti navrhovateľ pred policajným orgánom netvrdil, pričom bol poučený, že má uviesť všetky skutočnosti dôležité pre konanie. Uvádzal, že obavy o život má kvôli problémom jeho rodiny so susedmi, pričom tieto problémy súvisia so sporom o pozemok, a je mu preto vyhrážané smrťou. V domovskej krajine nebol odsúdený a nebol mu uložený nijaký druh trestu a nie je ani politicky aktívny. Preto súd jeho tvrdenia o možnej obave z vyhrážania Kalí a smrťou v dôsledku predaja drog hodnotil ako nevieryhodné a účelové, pričom navrhovateľ tieto skutočnosti neuvádzal ani pri svojom vstupe na územie SR dňa 12.01.2015 ani pred vydaním napadnutého rozhodnutia v zápisnici zo dňa 22.04.2015 a ani v azylovom konaní, a preto súd túto námietku navrhovateľa hodnotí ako účelovú nemajúcu vplyv na správnosť rozhodnutia správneho orgánu. Správny orgán sa týmito tvrdeniami navrhovateľa ani nemohol zaoberať a vyporiadať sa s nimi, keďže navrhovateľ tieto skutočnosti uviedol až v odvolaní voči predmetnému rozhodnutiu odporcu.

Rovnako, pokiaľ ide o tú skutočnosť, že správny orgán nezisťoval náboženské vierovyznanie navrhovateľa a s tým súvisiace skutočnosti, krajský súd uviedol, že navrhovateľ v žiadnej svojej výpovedi pred správnym orgánom neuviedol, že má obavy o život vzhľadom na svoje náboženské vierovyznanie, teda preto, že je sikh a na pretrvávajúcu averziu hinduistov voči sikhom, pričom reálne hodnotil v tejto súvislosti nebezpečenstvo smrti s poukazom na článok z r. 2010. Nemožno vyhodnotiť za pravdivé ani tvrdenie navrhovateľa, že odporca nezisťoval jeho vierovyznanie, nakoľko súdu je z jeho činnosti známe, že súčasťou dotazníka žiadateľa o udelenie azylu alebo doplnkovej ochrany je aj otázka

náboženského vyznania, na ktorú musel navrhovateľ odpovedať. A aj keď uviedol, že je sikh, a teda táto skutočnosť bola odporcovi známa, neuviedol, žeby v súvislosti so svojím náboženským presvedčením mal určité obavy o život, v dôsledku čoho by sa správny orgán musel danou skutočnosťou zaoberať pri svojom rozhodovaní či už v súvislosti s administratívnym vyhostením navrhovateľa alebo s jeho zaistením.

Navrhovateľ ani v zápisnici z 09.04.2015, ktorú osvedčil svojim podpisom a nežiadal jej opravu ani doplnenie uviedol, pokiaľ sa týkalo zisťovania, či mu hrozí v krajine pôvodu prenasledovanie z náboženských dôvodov, neuviedol žiadne obavy o život, ani problémy v súvislosti s jeho vierovyznaním aj keď bol na to dotazovaný. Rovnako aj ním predložený článok z roku 2010 nereflektuje na súčasnú situáciu a je neaktuálny. Pokiaľ sa týka skutočnosti súvisiacej s jeho vierovyznaním a na možné problémy v krajine pôvodu v dôsledku sporov hinduistov a sikhov krajský súd dodal, že predmetné skutočnosti boli posudzované aj v súvislosti s jeho žiadosťou o udelenie azylu, ktoré bolo vedené na Migračnom úrade MV SR pod ČAS: MU-PO-5-27/2015-Ž, ktoré bolo rozhodnutím zo dňa 30.03.2015 zastavené. Z rozhodnutia MÚ SR vyplýva, že tento vo svojej prvej žiadosti o udelenie doplnkovej ochrany v roku 2007 uviedol ekonomické dôvody s poukazom na nepriaznivé ekonomické podmienky v Indii, ktoré ho donútili opustiť krajinu s cieľom nájsť si prácu a pomôcť tak rodine. Rovnako aj v roku 2015 po jeho návratení z Anglicka dňa 12.01.2015 vo svojej opätovnej žiadosti uviedol, že udelenie azylu alebo doplnkovej ochrany žiada z dôvodu obavy o svoj život, pričom o udelenie azylu žiadal z tých istých dôvodov ako v; predchádzajúcom azylovom konaní a sám uviedol, že nemá žiadne nové dôvody a o udelenie azylu žiada kvôli tým istým ekonomickým dôvodom a k týmto nechcel nič doplniť a plne sa ich pridržiaval. Migračný úrad skúmajúc podmienky v domovskej krajine navrhovateľa - Indii uviedol, že z verejne dostupných informácií je zrejmé, že všeobecná bezpečnostná situácia v Indii, odkiaľ účastník pochádza je pokojná, stabilná a nič nenasvedčuje tomu, že by sa táto zhoršovala a po posúdení bezpečnostnej situácie dospel k záveru, že táto sa v porovnaní s prechádzajúcimi rokmi, kedy menovaný prvýkrát požiadal o azyl na území SR výrazne nezmenila. V súčasnej dobe v Indii neprebíha žiaden vnútroštátny ani medzinárodný konflikt a nie je preto odôvodnené sa domnievať, žeby na účastníka bolo v prípade jeho návrtu spáchané vážne bezprávie.

Preto krajský súd aj tieto ďalšie odvolacie dôvody navrhovateľa vyhodnotil ako nedôvodné, pričom s týmito sa vysporiadal aj Migračný úrad v súvislosti s otázkou udelenia azylu alebo doplnkovej ochrany navrhovateľovi, pričom tieto navrhovateľ neuvádzal v konaní pred odporcom a podľa názoru súdu ide z jeho strany o účelové tvrdenia.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky navrhovateľa za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a s napadnutým rozhodnutím sa v plnom rozsahu stotožnil.

## II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, kde uviedol, že trvá na tom, že účastníka konania nie je možné vyhostiť, a preto aj zaistenie stráca zmysel. Krajský súd sa touto námietkou nezaoberal, nepreskúmal jej pravdivosť. Z rozhodnutia MÚ MV SR nevedno, na základe akých konkrétnych dôkazov, či ktorých konkrétnych verejne dostupných informácií toto tvrdí. Uviedol, že vyvrátil pravdivosť tohto tvrdenia MÚ MV SR tým, že predložili množstvo konkrétnych zdrojov, s presnou adresou, ktorých správy preukazujú opak. Citovaná pasáž z rozhodnutia MÚ MV SR je nepravdivé klíšé, účelovo vytvorené a používané úradom takmer doslovne aj v iných rozhodnutiach, ktoré však s týmto účastníkom nesúvisia.

Navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd jeho námietky preskúmal a ak sa presvedčí o ich pravdivosti, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a prikázal účastníka konania ihneď prepustiť zo zaistenia. Zároveň si uplatnil a vyčíslil trovy konania.

## III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Oporca sa k podanému odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že trvá na svojom predchádzajúcom stanovisku. Nad jeho rámec ďalej uviedol, že navrhovateľ bol dňa 26.07.2007 kontrolovaný hliadkou OCP PZ Bratislava, pričom šetrením bolo zistené, že navrhovateľ neoprávnene prekročil štátnu hranicu z územia Poľskej republiky do Slovenskej republiky v presne nezistenom mieste a čase. Potom, čo navrhovateľ dňa 28.07.2007 na Oddelení azylu Adamov - Gbely pri spisovaní zápisnice o podaní vysvetlenia požiadal o udelenie azylu na území SR z ekonomických dôvodov, bol dňa 28.07.2007 zaznamenaný príchod navrhovateľa do Záchytného tábora v Opatovskej Novej Vsi. Dňa 18.09.2007 navrhovateľ svojvoľne odišiel zo Záchytného tábora a následne bol dňa 25.09.2007 vyradený z evidencie Záchytného tábora. Dňa 12.01.2015 bol navrhovateľ eskortovaný v sprievode anglických policajných orgánov späť na územie Slovenskej republiky z územia Veľkej Británie a Severného Írska podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (prepracované znenie). Po prevzatí navrhovateľa na územie SR OHK PZ Košice - letisko začalo správne konanie vo veci administratívneho vyhostenia z územia SR pod č. PPZ-HCP-P09-17/2015 z dôvodu, že navrhovateľ má na území SR neoprávnený pobyt. Počas spisovania zápisnice podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., o správnom konaní pod č. PPZ-HCP-P09-17-005/2015 navrhovateľ požiadal o udelenie azylu na území SR. Na základe tejto skutočnosti bolo odporcom vydané rozhodnutie v zmysle § 77 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, ktorým sa konanie o administratívnom vyhostení prerušilo pod č. PPZ-HCP-P09-17-009/2015 a navrhovateľovi bol zabezpečený policajný sprievod do Záchytného tábora v Humennom. Dňa 12.01.2015 bolo Mígračným úradom začaté azylove konanie pod číslom konania MU-PO-5/2015-Ž. V zápisnici navrhovateľ uviedol, že si je vedomý azylovej procedúry a tiež toho, že nemôže opustiť Slovensko kým sa nerozhodne o jeho žiadosti. Navrhovateľ nebol dňa 12.01.2015 zaistený, ale bol umiestnený v tábore s voľným pohybom, aj napriek tomu, že počas prvej žiadosti o udelenie azylu nezotrval na území SR a nepočkal pokiaľ sa rozhodne o jeho žiadosti a vycestoval mimo územia SR.

Oporca ďalej skonštatoval, že navrhovateľ aj napriek tomu, že si bol vedomý toho, že nemôže opustiť územie SR, sa znova počas azylovej procedúry pokúsil dňa 26.03.2015 vycestovať do Veľkej Británie. Vycestovať chcel z Košíc do Londýna, kde sa pri hraničnej kontrole preukázal občianskym preukazom občana SR. K tejto skutočnosti sa navrhovateľ vyjadril aj v zápisnici o podaní vysvetlenia podľa § 22 ods. 1 SP zo dňa 09.04.2015 č. p. PPZ-HCP-P09-17-034/2015. Oporca zdôraznil, že ani v tomto prípade, kedy sa navrhovateľ pokúsil o nelegálne prekročenie štátnej hranice odporca nepristúpil k tomu, aby voči navrhovateľovi využil inštitút zaistenia žiadateľa o udelenie azylu, ale navrhovateľa opäť previezol do ZT Humenné, kde mal zotrvať do času kým sa neukončí jeho azylove konanie.

Potom, čo bolo navrhovateľovi zo strany MÚ MV SR vydané rozhodnutie podľa § 19 ods. 1 písm. i) zák. č. 480/2002 Z. z. o azyle, odporca pokračoval v prerušenom konaní o jeho administratívnom vyhostení z územia SR. Oporca následne vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa z územia SR a zároveň navrhovateľa zaistil podľa § 88 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku.

Predmetné rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa bolo napadnuté a vo veci bolo Krajským súdom Košice nariadené pojednávanie na deň 14.05.2015. Na tomto pojednávaní bol navrhovateľ vypočutý, pričom uviedol viacero zavádzajúcich a nepravdivých tvrdení vo vzťahu k jeho osobným údajom, ako aj niekoľko protichodných tvrdení, kde tvrdil, že chce zostať na území Slovenskej republiky a chce spolupracovať, pričom ale nemá dôveru v štátne orgány Slovenskej republiky. Oporca zároveň poukázal na tú skutočnosť, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu na území SR z ekonomických dôvodov. Dôvody svojej žiadosti o udelenie azylu však viackrát počas azylovej procedúry menil pred rôznymi štátnymi orgánmi, čo neskôr použil ako svoju účelovú obhajobu v oprávnom prostriedku proti rozhodnutiu o jeho zaistení a rozhodnutiu o jeho administratívnom vyhostení zo SR.

Oporca pripomenul, že k otázke vierovyznania navrhovateľa sa podrobne venoval vo svojom stanovisku pod č. PPZ-HCP-P09-17-054/2015 zo dňa 04.05.2015.

K tvrdeniam právneho zástupcu, že s navrhovateľom vyvrátili pravdivosť tvrdenia MÚ MV SR v odôvodnení rozhodnutia o zastavení konania tým, že predložili množstvo konkrétnych zdrojov, s

presnou adresou (externé internetové adresy na rôzne zdroje), odporca uviedol, že sa nebude vyjadrovať, nakoľko ich považuje za nedôstojné pre toto konanie.

Oporca sa zodpovedne a svedomité zaoberal každou vecou, ktorú účastník konania predniesol a navrhol. Oporca má za to, že bol spoľahlivo zistený skutkový stav veci.

V závere odporca dodal, že má za to, že stanovená doba zaistenia navrhovateľa je pre vybavenie náhradného cestovného dokladu prostredníctvom zastupiteľského úradu Indie vo vzťahu k osobe navrhovateľa adekvátne a postačujúca.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby potvrdil rozsudok krajského súdu.

#### IV.

##### Argumentácia rozhodnutia odporcu

Oporca napadnutým rozhodnutím č. s. PPZ-HCP-P09-17-036/2015 zo dňa 09.04.2015, podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov zaistil navrhovateľa dňom 09.04.2015 o 11,00 hod. v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak existuje riziko jeho úteku. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov účastníka konania zaistil na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre zabezpečenie jeho vycestovania na päť mesiacov, to je do 09.09.2015 s tým, že lehota začína plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení, pričom rozhodnutie je vykonateľné doručením a v zmysle § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov bol účastník konania dňom 09.04.2015 umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odporca uviedol, že navrhovateľ bol 26.07.2007 kontrolovaný hliadkou OCP PZ Bratislava a nakoľko nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť, bol predvedený na OCP PZ Bratislava. Následne požiadal o azyl a bol odoslaný do Záchytného tábora v Opatovskej Novej Vsi. Odtiaľto odišiel a bol vyradený z evidencie. Konanie o udelenie azylu bolo z tohto dôvodu zastavené a žiadosť o azyl bola zamietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Dňa 12.01.2015 bol v zmysle Dublinského dohovoru transferovaný do Košíc z Veľkej Británie. Po jeho prevzatí začalo konanie o jeho administratívnom vyhostení. Znova požiadal o azyl a bol umiestnený v Záchytnom tábore v Humennom. Konanie tu bolo zastavené podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle.

Dňa 09.04.2015 bol navrhovateľ eskortovaný pred správny orgán OHK PZ Košice - letisko. Navrhovateľ sa zdržiaval na území SR neoprávnene. Porušil tak ustanovenie čl. 5 ods. 1 písm. b) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15.3.2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice, čím sa dopustil priestupku podľa § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov. Týmto naplnil dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území SR. V zmysle § 2 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov sa za neoprávnený pobyt považuje zdržanie sa cudzinca na území SR v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou.

Oporca poukázal na oprávnenie policajného útvaru zaistiť účastníka konania podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov a pripomenul, že totožnosť účastníka konania nie je dôveryhodne preukázaná, nakoľko nemá cestovný doklad a nie je možné, aby sám legálnym spôsobom vycestoval z územia SR do krajiny pôvodu, alebo krajiny ktorá ho prijme. Účastník konania je štátny príslušník tretej krajiny a na území SR sa zdržiava neoprávnene bez platného cestovného dokladu a víza.

Oporca podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku zaistenia do dňa 09.09.2015, nakoľko táto doba je nevyhnutná, počas ktorej zariadenie vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu účastníka konania z územia SR.

Predpokladanými úkonmi nutnými na reálne vykonanie administratívneho vyhostenia je potvrdenie totožnosti navrhovateľa, komunikácia so zastupiteľským úradom štátu, ktorého je účastník konania štátnym príslušníkom, zabezpečenie náhradného cestovného dokladu a samotná realizácia administratívneho vyhostenia. Doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá konkrétne určiť nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov, hlavne na spolupráci cudzinca pri vybavovaní cestovného dokladu potrebného k reálnemu vyhosteniu. Dĺžka doby zaistenia sa bude odvíjať aj od dĺžky vybavenia potrebným náležitosti nutných k vystaveniu náhradného cestovného

dokladu. Počas celej doby zaistenia bude správny orgán postupovať v zmysle ust. § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov. Možno predpokladať, že na vydanie náhradného cestovného dokladu bude potrebných približne päť mesiacov.

Správny orgán ďalej vo svojom rozhodnutí prihladol aj na ust. § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov s tým, že podľa jeho názoru nie je možné využiť alternatívu zaistenia - hlásenie pobytu alebo zloženie peňažnej záruky. Správny orgán tu prihladol na to, že u navrhovateľa ide o tretiu žiadosť o udelenie azylu na území SR, počas azylovej procedúry v minulosti svojvoľne opustil pobytový tábor a tak prerušil azylovú procedúru. Takáto osoba je preto nedôveryhodná. Zároveň poukázal na to, že navrhovateľa v predchádzajúcich konaniach už dvakrát zaistil ako žiadateľa o udelenie azylu v zmysle § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

Žiadnu z alternatív zaistenia správny orgán nevyužil aj preto, že účastník konania nemá na území SR žiaden pobyt a ani dostatok finančných prostriedkov potrebných pre jeho pobyt na území SR. Nemá tu ani žiadne rodinné väzby. Takúto povinnosť by účastník konania nevedel reálne splniť.

Správny orgán ďalej uviedol, že konanie účastníka konania, teda opakované vstupovanie do konania o azyle, považuje za účelové, s prioritnou snahou vyhnúť sa administratívnomu vyhosteniu z územia SR. Toto tvrdenie potvrdzuje aj skutočnosť, že správny orgán OHK PZ Košice - letisko začalo konanie o jeho administratívnom vyhostení, počas ktorého navrhovateľ opätovne požiadal o udelenie azylu na území SR. Počas azylovej procedúry sa navrhovateľ znova pokúsil o vycestovanie do Anglicka.

Pokiaľ ide o účelnosť zaistenia, tu správny orgán uviedol, že je jednoznačná vzhľadom na situáciu, v ktorej sa účastník konania nachádza. V ÚPZC Sečovce má účastník konania zabezpečenú zdravotnú starostlivosť ako aj naplnenie životných potrieb na primeranej úrovni, pričom je obmedzená jeho protiprávna činnosť.

Správny orgán dospel k záveru, že zaistenie účastníka konania je v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Zaistenie účastníka konania v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 ak existuje riziko jeho úteku je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia SR. Samotný základ pre začiatok konania o reálnom vyhostení z územia SR v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd je nevyhnutná existencia rozhodnutia o administratívnom vyhostení z územia SR. Správny orgán považuje túto podmienku za splnenú, čoho dôkazom je existencia vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vedeného pod č. PPZ-HCP-PO9-17-035/2015 zo dňa 09.04.2015 vydaného Oddelením hraničnej kontroly PZ Košice - letisko, v ktorom bol účastníkovi konania určený zákaz vstupu na územie SR na dobu 3 rokov. Na zabezpečenie vycestovania štátneho príslušníka tretej krajiny do krajiny podľa § 77 ods. 1 ak existuje riziko jeho úteku priamo slúži inštitút zaistenia cudzinca.

## V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. júna 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bol predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky navrhovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250i ods. 1 OSP sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných

prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutia správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 2501 ods. 2 OSP).

Podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku.

Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa podľa § 88 ods. 2 rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil odvolacie námietky navrhovateľa ako nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu. Odporca sa so všetkými relevantnými skutočnosťami dôsledne vysporiadal a vykonal v konaní rozsiahle a vyčerpávajúce dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym záverom. Krajský súd sa náležite zaoberal námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a v podrobnostiach odvolací súd odkazuje na odôvodnenie krajského súdu.

Námietky uvádzané v opravnom prostriedku, ako aj v odvolaní navrhovateľa nikdy predtým neuvádzal, ani teraz v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu ich súvis s dôvodmi zaistenia, ktoré sú predmetom preskúmavacieho konania bližšie nekonkretizoval a možno konštatovať, že tieto mali byť zrejme uvádzané v konaniach o udelenie azylu resp. o vyhostení.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní proti rozsudku krajského súdu všeobecne namietal, že účastníka konania nie je možné vyhostiť, a preto zaistenie stráca zmysel. Neuvedol však žiadne konkrétne dôvody, prečo by tomu malo byť tak. Odvolací súd skúma napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedených v odvolaní a nemá povinnosť sám si domýšľať dôvody účastníkom neuvedené.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia odporcu je zřejmé, že svoj postup, ktorým rozhodol o zaistení navrhovateľa odôvodnil naplnením zákonných predpokladov pre zaistenie vyplývajúcich z ustanovenia § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov potom, čo mal na základe v konaní vykonaného dokazovania za preukázané, že zaistenie navrhovateľa je potrebné na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 09.09.2015 na účel zabezpečenia jeho vycestovania do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak existuje riziko jeho úteku.

Správny orgán vykonal podľa názoru krajského súdu riadne a rozsiahle dokazovanie a pri rozhodovaní vychádzal z obsahu administratívneho spisu. Administratívny spis je obrazom a výsledkom správneho konania, pretože dokladá jeho priebeh a skutkový stav, ktorý tu bol v dobe rozhodovania správneho orgánu. Je zřejmé, z akých dôkazov vychádzal. Správny orgán dostatočne zdôvodnil, v čom a z akých dôvodov vidí riziko úteku navrhovateľa v súlade so zákonom o pobyte cudzincov. Z rozhodnutia tiež vyplýva z akých dôkazných prostriedkov odporca pri rozhodovaní vychádzal a možno z neho ustáliť akými úvahami sa odporca pri ich hodnotení a pri použití právnych predpisov spravoval. Rozhodnutie správneho orgánu je dostatočne a správne odôvodnené. Skutočnosť, že obsahuje podobné formulácie, ako v iných jeho rozhodnutiach nemôže spôsobiť vadu takéhoto rozhodnutia, nakoľko správny orgán koná a vydáva rozhodnutia v mnohých obdobných veciach, s rovnakým predmetom konania.

Článok 15 smernice ustanovuje, kedy je možné zaistiť cudzinca, voči ktorému prebieha konanie o návrate a to bez ohľadu na to, či bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, uložený trest vyhostenia, či sa tak stalo za účelom readmisie, prípadne na účely výkonu prevozu podľa osobitného zákona. Uvedený článok sa vzťahuje na zaistenie cudzinca bez ohľadu na účel zaistenia. V článku 15 smernice sú uvedené len dva dôvody zaistenia existencia rizika úteku alebo vyhýbanie sa, či bránenie procesu prípravy návratu alebo odsunu. V zmysle článku 15 ods. 1 smernice môžu členské štáty zaistiť iba štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého navrátenie prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo o výkone vyhostenia, najmä v prípadoch kde hrozí nebezpečenstvo skrývania alebo sa štátny príslušník tretej krajiny vyhýba príprave návratu, či uskutočňovania vyhostenia alebo ho inak

sťažuje. K zaisteniu je možné prikročiť len vtedy, pokiaľ nemôžu byť v konkrétnom prípade uplatnené iné dostatočne účinné avšak miernejšie opatrenia.

Toto ustanovenie je v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora povinný dodržiavať aj odporca. Z rozhodnutia odporcu je zrejmé, že odporca objasnil v čom vidí existenciu rizika úteku navrhovateľa (účelové vstupovania do azylových konaní a následne pokus o útek z územia SR, ako aj útek do Veľkej Británie v minulosti).

Preto záver krajského súdu o správnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, vzhľadom k tomu, že sa vysporiadal s uplatnenými námietkami navrhovateľa vypovedá o správnosti postupu krajského súdu pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia odporcu.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý bol v konaní neúspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.